

ogsaa. Vil Ministeren slutte sig til denne Opfattelse, bliver vi alle 3 enige, og det vilde være det heldigste.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Stiftsøvrigheden skulde have nogen Indflydelse paa Besættelsen, hvad Ministeren mener ikke er nødvendigt, vil jeg gentage, at Stiftsøvrigheden faar langt mere Samarbejde med de Embeds- eller Bestillingsmænd, der her er Tale om, end Ministeriet. De allerfleste af de daglige, løbende Forretninger afgøres mellem den bygningskyndige Mand og Stiftsøvrigheden. Kun, hvor der er Tale om større Byggeføretagender o. l., finder der et Samarbejde Sted mellem Stiftsøvrigheden og den bygningskyndige, og paa Grundlag af dette Samarbejde sker der en Indstilling til Ministeriet, som ganske vist har Ret og Pligt til at lægge den sidste Haand paa Værket og, som Ministeren siger, ogsaa har det endelige økonomiske Ansvar overfor Lønningsfonden. Det er rigtigt, men hvis Ministeren deri vil lægge, at Stiftsøvrigheden ikke skulde have den samme Interesse som Ministeriet i at varetage Lønningsfondens Interesser, tror jeg, at den højtærede Minister tager fejl. Jeg har den Opfattelse, at Stiftsøvrigheden med Hensyn til Lønningsfondens økonomiske Status har lige saa stor Interesse som den højtærede Kirkeminister. Og i denne Forbindelse maa det maaske være mig tilladt at fremhæve, at medens Stiftsøvrigheden er en fortsat, løbende Institution, er jo den højtærede Kirkeminister — undskyld Udtrykket! — en politisk Størrelse, som kan skifte fra Tid til anden. Der foreligger ikke den Kontinuitet med Hensyn til Kirkeministerens Stilling som med Hensyn til Stiftsøvrighedens. Men jeg vil altsaa gerne forvare Stiftsøvrighederne imod, at de ikke med Hensyn til Lønningsfonden skulde have ganske samme Interesse som den ærede Kirkeminister. Det har de sikkert, og de vil ogsaa vide at give denne Interesse Udtryk gennem deres Arbejde.

Trier: Der er for mig lidt komisk i saaledes under en Debat at være Genstand for Diskussion om, hvem man er mere eller mindre enig med af de andre Deltagere i Debatten. Det allersimpleste vilde dog være, om de to Herrer havde sagt: Lad os spørge Manden selv — i Stedet for at drøfte dette Spørgsmaal indbyrdes. Jeg har udtalt, at jeg var enig med den ærede Ordfører, for saa vidt han gik med til, at Ministeren, naar afgørende Grunde

talte derfor, havde Afgørelsen i sin Haand. Paa det Punkt er vi enige, og det er det eneste Udgangspunkt for den Enighed, jeg har udtalt der var. Jeg opfattede denne Udtalelse af den ærede Ordfører som Udtryk for, at han i Virkeligheden havde forladt sin første, noget stærkere Hævden af, at Ministeren slet ikke kunde gribe ind, til Fordel for det lempeligere Udtryk, som jeg havde givet Form i Ændringsforslaget. Hvis vi vedblivende er enige om — og det er vi jo —, at hvor afgørende Grunde taler for det, skal Ministeren afgøre Sagen, ja, saa er jeg altsaa enig med den højtærede Ordfører, men saa er jeg ogsaa enig med den højtærede Minister, saa vidt jeg forstaaer. At man kan udtrykke den samme Tanke paa forskellig Maade, er noget, man er meget vant til at se. Den højtærede Minister bruger det Udtryk, at han „staaer frit“. Det Udtryk kan man meget godt bruge. Naturligvis staaer han frit, men man gaar jo ud fra, at der handles med Fornuft, og en fornuftig Mand er aldrig fri i den Forstand, at han kan gøre det ravgale. Og det, som jeg gaar ud fra, er, at Ministeren altid vil overveje Forholdene og træffe en fornuftig Afgørelse derefter, og det er ham, der maa sige, om der foreligger afgørende Grunde for ham til at fravige eller ikke, paa samme Maade, som den højtærede Minister sagde, at det nødvendigvis maatte være Ministeren, som afgør, om vedkommende er kvalificeret. Hvis vi altsaa vedblivende er enige, og det er vi jo, i, at det afgørende er, at Ministeren kan træde til, er vi naaet til det, som jeg tror den højtærede Ordfører ønskede, at vi alle 3 skulde være enige, og ud fra denne Tre-enighed er det, at jeg kan anbefale Ændringsforslaget.

Ordføreren (Maegaard): Den ærede sidste Taler benyttede Udtrykket „det ravgale“. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem deri vilde lægge den Betydning, at der kunde ske en Indstilling, der var ravgal. Jeg vilde ikke gerne have, at det skulde forstaaes saaledes, for jeg har den Opfattelse, og den vil jeg ogsaa stadig hævde, at der fra Stiftsøvrighederne kan ventes en Indstilling, der er lige saa hensynsfuld og grundig, som Kirkeministerens Valg selvfølgelig vil være velovervejet. Det, jeg holder paa, er kun det, at disse to Institutioner skulde have hver sin Andel i Besættelsen, begge skulde samarbejde om Valget af de Personer, der her er Tale om.